

י' מר חשון ה'תשע"ז 11.10.16

מגזין מס' 351

ערב שבת פרשת לך לך

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

החייב כסנא

אמיתת השאיפה - היגיעה שבדרך

על פי תורת החסידות אין 'לשבת בשקט' - לעולם אין להיות 'שבע רצון מעצמי'. אמנם הכוונה הפנימית בזה היא התביעה האלוקית מן האדם להתייגע בהווה (ופשוט שאין מדובר בהלקאה עצמית חס ושלום). כלומר, עכשיו, בכל הווה נתון, אין להסתפק בעבודתי (גם לא בפירות עבודתי) שנעשתה 'אתמול', כי אם לחזק ולרענן בקרבי - גם 'היום' - נכונות חדשה למרחח נוספת, בדרך קבלת עול שלמעלה מטעם ודעת. וכן בכל יום ויום (עם חיוך ומאור פנים לזולת) לאורך ימים ושנים...

מבואר בחסידות כי 'אין חינוס!' אין האדם זוכה להישגים של ממש אלא כמתנה הבאה מלמעלה בשכר עבודתו ויגיעתו. וכבר אמרו חז"ל "היום - לעשותם ולמחר - לקבל שכרם", וכן "לא עליך המלאכה לגמור ואין אתה בן חורין ליבטל ממנה".

ה'מכיר מקומו' (הוא מי שבהתאם ל'גובהו האמיתי': מצד אחד מנמיך הוא ללא הרף את רף ציפיותיו מעצמו, להתאים שאיפותיו לפי ערך 'גודלו הטבעי'. אך מצד שני) מתמיד הוא גם להזכיר לעצמו שוב ושוב: 'היום עלי להיות טוב ממני אתמול'. ובשכר זה מובטח לו כי סוף הטובה לבוא... וכמאמר חז"ל "נוצר תאנה (-) זה הטורח לגונן על התאנה ולטפחה ביושר לאורך כל שלבי גדילתה - הוא ש) יאכל פרייה"!!!.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

חדש: סדנת תניא יחודית בירושלים - פרטים בעמ' 10

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממש, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

י"א חשון – הילולת רחל אמנו

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

רחל אמנו מסמלת מסירות נפש תוך ויתור על שלמות אישית. היא מוותרת על רצונה להיקבר במקום קדוש, כדי להיות לעזר לבניה. ועל כך אומר לה הקב"ה: "יש שכר לפעולתך".

יעקב מבקש להעלותו לאחר מותו לארץ ישראל ולקברו במערת המכפלה. הוא חותר לשלימות הקדושה שהוא יכול להשיג, ולכן הוא מבקש להקבר במקום קדוש. לעומתו, רחל מסמלת מסירות נפש – היא מוותרת על רצונה להיקבר במקום קדוש, כדי להיות לעזר לבניה. ועל כך אומר לה הקב"ה: "יש שכר לפעולתך".

בעל ואשה

השוני הזה בין יעקב לרחל מסמל את תפקידם השונה של איש ואשה. אף על פי שעל שניהם חל הכלל: "אני נבראתי לשמש את קוני", יש לכל אחד ואחד תפקיד שונה:

תפקידו של גבר הוא לחתור למירב השלימות האישית. לכן חלות עליו יותר מצוות מאשר על אשה, ולכן הוא נדרש להתרכז בלימוד התורה, בעבודת התפילה, וגם בעניני העולם, כדי להגיע ל"בכל דרכיך דעהו".

לעומתו, האשה מוסרת את שלימותה האישית למען בניה. היא פטורה ממצוות עשה שהזמן גרמא (שתלויות בזמן), משום שיש לה תפקיד גדול וחשוב יותר – לגדל ולחנך את הדור הבא. אמנם בכך היא מוותרת על מידה מסוימת של שלימות אישית, אך היא עושה זאת במסירות נפש.

"מתה עלי רחל... ואקברה שם בדרך אפרת"

לאחר שיעקב אבינו ביקש מיוסף לקבור אותו במערת המכפלה, הוסיף: "ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך, בעוד כברת ארץ לבא אפרתה, ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם". מסביר רש"י: שיעקב חשש, שמא בקשתו להעלותו לקבורה במערת המכפלה, תעורר אצל יוסף רגש של צער על שאימו לא זכתה לכך. לכן ראה צורך להתנצל על שקבר את רחל בדרך.

רש"י מוסיף ומסביר, שיעקב רמז ליוסף, שקבר שם את רחל על פי הוראת הקב"ה: "דע לך, שעל פי הדיבור קברתיה שם, שתהא לעזרה לבניה, כשיגלה אותם נבזרואדן והיו עוברים דרך שם, יוצאת רחל על קברה ובוכה ומבקשת רחמים עליהם, שנאמר: קול ברמה נשמע וגו'. והקב"ה משיבה: יש שכר לפעולתך".

יעקב ורחל

יעקב ורחל מייצגים את השלימות של בעל ואשה בעם ישראל. יעקב היה הבחיר שבאבות, ורחל היתה אשתו העיקרית (כפי שיעקב אמר: "מתה עלי רחל"), עקרת ביתו – עיקר ביתו. על כן אפשר לראות בהם את הנקודות המאפיינות איש ואשה בישראל.

האם קובעת

ולכן, ההשתייכות לעם ישראל נקבעת לא על פי האב, אלא על פי האם. שכן המהות היהודית היא תולדה מעצם הנשמה, שהיא מאירה בגלוי דוקא אצל האשה. לכן גם מסירות הנפש של האשה, רחל אמנו, היא שהביאה את ההבטחה: "ושבו בנים לגבולם".

בכך באה לידי ביטוי מעלתן של הנשים: אצל גבר, מכיון שהוא עוסק בהשגת שלמות אישית, יכול להתפתח רגש של שביעות רצון עצמית, ועד להרגשת גאווה. אולם אצל אשה, שמבטאת את מסירות הנפש, מאירה הנשמה היהודית הפנימית בלי שום מחיצות של ישות עצמית וגאווה.

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'לקוטי שיחות' כרך ל')

כך הסבירו חז"ל במדרש (איכה רבה) את זכותה של רחל אמנו:

"באותה שעה קפצה רחל אמנו לפני הקב"ה ואמרה: ריבונו של עולם! גלוי לפניך, שיעקב עבדך אהבני אהבה יתירה, ועבד בשבילי לאבא שבע שנים, וכשהשלימו אותן שבע שנים, והגיע זמן נשואי לבעלי, יעץ אבי להחליפני לבעלי בשביל אחותי, והוקשה עלי הדבר עד מאד, כי נודעה לי העצה, והודעתי לבעלי ומסרתי לו סימן, שיכיר ביני ובין אחותי כדי שלא יוכל אבי להחליפני, ולאחר כן נחמתי בעצמי וסבלתי את תאוותי ורחמתי על אחותי שלא תצא לחרפה. ולערב חלפו אחותי לבעלי בשבילי, ומסרתי לאחותי כל הסימנין שמסרתי לבעלי כדי שיהא סבור שהיא רחל, ולא עוד אלא שנכנסתי תחת המטה שהיה שוכב עם אחותי והיה מדבר עמה והיא שותקת ואני משייבתו על כל דבר ודבר, כדי שלא יכיר לקול אחותי וגמלתי חסד עמה, ולא קנאתי בה ולא הוצאתיה לחרפה, ומה אני שאני בשר ודם עפר ואפר לא קנאתי לצרה שלי ולא הוצאתיה לבושה ולחרפה, ואתה מלך חי וקיים רחמן מפני מה קנאת לעבודת כוכבים שאין בה ממש והגלית בני ונהרגו בחרב ועשו אויבים בם כרצונם. מיד נתגלגלו רחמיו של הקדוש ברוך הוא ואמר בשבילך רחל אני מחזיר את ישראל למקומן הדא הוא דכתיב: "כה אמר ה' קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי איננו", וכתיב: "כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעולתך וגו'." וכתיב: ויש תקוה לאחריתך נאם ה' ושבנו בנים לגבולם".

הסיפור השבועי

מצוה לשמה

האב נראה נבוך מאוד. סומק עלה על פניו. עיניו התרוצצו לצדדים, מנסות לחמוק מלהישיר מבט לעיניו של הצדיק. "כבודו", גמגם בחיפוש אחר מילים מתאימות, "יש לי בעיה... אכן, הזמנתי אתכם, אולם בגלל כמה סיבות אני רוצה שמוהל אחר יבצע את הברית...". האיש נדם וכבש את פניו בקרקע. "לא נורא", פייסו הצדיק, "אין שום סיבה להתמהמה. מבחינתי, המוהל יכול לעשות את המצוה במקומי, ואין בלבי כל טרוניה עליו!". נפנה בעל השמחה מרבי צדקה בלב קל. והנה שוב חולפות הדקות והברית מתעכבת. פנה הצדיק שנית אל אבי התינוק ושאלו: "מה עתה? מדוע אין הברית מתבצעת?".

כעת היתה מבוכתו של האיש כפולה ומכופלת. "המוהל השני, שהזמנתי במקומכם, שכח בביתו את כלי המילה שלו... אולי יסכים כבודו להרשות למוהל להשתמש בכליו?".

"בשמחה וברצון", השיב רבי צדקה מיד. "הנה כללי, והריני משאיל לו אותם ברצון גמור. יכול הוא למול בכלי בלי חשש". סוף סוף נערכה ברית המילה...

בתום הברית יצאו רבי צדקה ומשמשו מן הבית והחלו לעשות את הדרך הארוכה בחזרה לביתו של הצדיק. על פניו של רבי צדקה לא נראתה שום ארשת כעוסה או פגועה. שלוה היתה נסוכה עליהן, כאילו לא אירע דבר. אולם בלבו של המשמש סערו הרגשות. למעשה הוא רתח מזעם ממש. אין גבול לחוצפה?! סער בלבו. להטריח כך את רבי צדקה הישיש – לשווא! זו התנהגות בלתי אנושית!

דקות ארוכות חלפו בדומייה, עד שלא יכול היה לכלוא עוד את כעסו. "רבי", קרא ברתחה, "מתפלא אני איך הבליג רבנו על ההתנהגות המחפירה של האיש! לא די

רבי צדקה חוצין נשא את עיניו אל האיש שנכנס לחדרו. "רצוני להזמין את כבודו למול את בני", אמר האורח.

אלפי תינוקות מל רבי צדקה, שנודע כתלמיד חכם וגאון בתורה ומתלמידיו של ה'בן איש חי'. בהיותו בן חמישים עלה לארץ ישראל, והמשיך כאן בעשייתו בקודש. הרביץ תורה ועסק במעשי צדקה וחסד במסירות נפש.

ביתו שכן ברחוב שטראוס, סמוך לכיכר השבת בירושלים. בכל עת שנתבקש יצא לערוך ברית מילה, מצוה שייקר עד מאוד. "מתי והיכן תתקיים ברית המילה?", שאל.

"בשבת קודש, בביתי שבשכונת ימין משה, לרגלי הר ציון", השיב היהודי.

ההליכה מביתו של רבי צדקה למקום הברית תארך יותר משעה. כוחו כבר אינו עמו כבעבר. הצעידה הרגלית קשה עליו. ובכל זאת השיב בחיוב. חביבות המצוה עמדה לנגד עיניו, וזו גברה על כל קושי. למשמע ההסכמה אורו פניו של האיש. הוא נשק את ידו של רבי צדקה והודה לו נרגשות.

הגיע יום השבת. רבי צדקה יצא לדרך הארוכה, מלווה במשמשו. לא קלה היתה הדרך, אולם רבי צדקה החיש את צעדיו ככל יכולתו. נראה היה שהשמחה הממלאת אותו על המצוה הממתינה לו מחישה את פסיעותיו.

בהגיעם לבית הרך הנימול כבר נאספו בו האורחים. רבי צדקה המתין דקה ושתיים, אך הברית מתמהמהת. הדקות נוקפות, ואבי התינוק אינו מזמין את רבי צדקה לערוך את המילה.

רבי צדקה הביט לעבר אבי הבן והבחין שהוא מתלחש ממושכות עם אחד מנכבדי הקהל. מה מתרחש כאן? – תמה. הוא קרא לאבי התינוק ושאל: "מדוע ממתנינים? האם מחכים למישהו?".

אדם לעשות מצוה, ונאנס ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה'. בכל פעם שקיימתי את מצוות ברית המילה אמנם עשיתי מצוה קדושה ונעלית, אולם ייתכן שהשתרבבו למצוה כל מיני אינטרסים ומניעים אישיים שפגמו בטוהר המצוה לשמה. למשל, העובדה שקהל המוזמנים מעניק לי כבוד, ואנשים באים לברכני ולהתברך מפי...

"אולם מצוה אמיתית היא כזאת שנעשית לשם שמים בלבד, לקיים את רצונו של הקב"ה בלבד. נכון, היום לא קיימתי את מצות המילה בפועל, אולם חשבתי לעשותה, ולכן מעלה עליי הקב"ה כאילו עשיתיה. אך הפעם איש לא העניק לי כבוד מיותר, ואין חשש שמא חדר ללבי רגש גאווה. האם סיבה זו אינה מספקת כדי להיות מאושר?..."

(על פי סיפורו של הרב אהרן סורסקי, 'המודיע')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

שהטריח אתכם לצעוד מרחק רב כל כך לברית המילה שלו; לא זו בלבד שברגע האחרון כיבד מוהל אחר; גם היתה לו התעוזה לבקש מכם להשאיל את כליכם? היכן נשמע דבר כזה? לו הייתי אני במקומכם – לא הייתי מסכים להשאיל את כליי במקרה כזה בשום אופן!".

"הירגע, הירגע!", אמר רבי צדקה בחיך. "אסביר לך מדוע לא כעסתי על האיש. הלוא ידעת, כבר שנים רבות אני זוכה להכניס אלפי תינוקות בבריתו של אברהם אבינו, אבל מעולם לא זכיתי לקיים את המצוה בצורה מושלמת כל כך, כמו היום! לכן לא רק שאינני כועס, אני מאושר!".

"על מה רבנו מדבר?", תמה המשרת, "הלוא רבנו לא ביצע כלל את ברית המילה!".

השיב לו רבי צדקה: "אמרו חז"ל במסכת ברכות: 'חשב

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת לך לך

אברהם יוצא מחרן ועולה לארץ

אברהם מצטווה ע”י הקב”ה ”לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, אל הארץ אשר אראך”. ה’ מברכו ומבטיחו כי בהגיעו אל הארץ אשר יראהו יזכה הוא לצאצאים רבים, לפרסום והערצת עמי הארץ ולעושר וריבוי נכסים. בן 75 שנה יוצא אברהם מחרן, מלווה באשתו שרה ובאחינו לוט, ואיתם ריבוי האנשים והנשים שהתקרבו על ידם לאמונת ה’ אחד, ורכושם איתם.

בהגיעם לארץ כנען, חוצים הם את הארץ מצפונה, דרומה לשכם, אלון מורה ובית-אל. במהלך מסעם בארץ כנען מתגלה ה’ לאברהם ומבטיחו כי ’הארץ הזו שאתה נמצא בה מובטחת היא לצאצאך’. אברהם מודה לה’ בהקמת מזבח לאלוקים במקום. לאחר מכן מתיישב הוא ממזרח לבית-אל ובונה גם שם מזבח לאלוקים. וכך, בכל מקום ומקום בו מתיישב אברהם מפיץ הוא ומפרסם רבים את אמונת ה’ אחד.

ירידת אברהם מצריימה

על כרחו, בשל רעב פתאומי כבד המשתרר בארץ כנען (ישראל), יורד אברהם למצרים. עם כניסתו למצרים מבחין אברהם בתרבותם הקלוקלת, וכדי להציל נפשו מחליט הוא להסתיר מן המצרים שטופי הזימה אשר שרה היא אשתו ומבקשה לומר כי אחותו היא.

ואכן, אך מגיעים הם מצרימה נלקחת שרה יפת התאר

לבית המלך, ופרעה מעניק לאברהם בעבורה שפע מתנות. אלא שמאותו רגע, בדרך נס, פוגע נגע קשה בפרעה ובאנשי ביתו. בהבינו כי נענש על דבר שרה בשל היותה אשת איש, ממחר פרעה להחזירה לאברהם. הוא מותיר בידי אברהם את המתנות שנתן בעבורה ושולח אותו ואת אשתו ואת כל אשר להם מארץ מצרים בליווי אנשיו לשומרם בדרך.

היפרדות אברהם מלוט והבטחת הארץ לזרעו

בחזרתם לארץ כנען מתיישב אברהם שוב בקרבת בית-אל. במקום פורצות מריבות בין רועי אברהם (שהיו אנשים מוסריים ויראי שמים) ובין רועי לוט (שהיו מושחתים ופרועים). אברהם מציע ללוט כי יפרדו זה מעל זה, ומאפשר לו להיות הראשון אשר יבחר את מקום התיישבותו. לוט בוחר להתיישב בכיכר הירדן אשר במישור סדום ועמורה, אזור שבאותם ימים היה טובל בירק, משופע במים ומיושב באנשים רעים ומושחתים.

לאחר הפרדותו מלוט, מבטיח הקב”ה לאברהם ולזרעו את ירושת ארץ כנען כולה לנצח. ומוסיף ומברכו אשר למרות גילו המבוגר יזכה הוא לזרע שיירבה כעפר הארץ. אברהם מתיישב באלוני ממרא שבחברון ובונה גם במקום זה מזבח לה’.

מלחמת המלכים והצלת לוט

באותם ימים פורצת מלחמה בין מלכי ארץ כנען

אחד שלם). אזי נופלת על אברהם תרדמה כבדה וחשיכה עצומה. בחלומו מבשר ה' לאברהם אודות הגלות העתידה לבוא על צאצאיו ארבע מאות שנה במצרים. ומוסיף ומודיעו אודות הסבל הנורא, העוני והשעבוד שיהיו מנת חלקם בגלותם שם. אלא שבסוף גלותם, מבטיחו ה', יענשו משעבדיהם ובני ישראל יצאו מארץ מצרים ברכוש גדול. ושוב חוזר האלוקים ומבטיחו בחלומו בנוגע לירושת הארץ המובטחת לזרעו אחריו.

הגר וישמעאל בנה

לאחר שנות נשואין רבות עדיין אברהם ושרה חשוכי ילדים. שרה מציעה לאברהם כי יקח לו את הגר שפחתה לאשה. היא מקווה שכאשר תלד לו הגר ימשיך הדבר ברכה גם עליה, ואזי תלד גם היא. אברהם שומע בעצתה ולוקח את הגר לו לאשה. לימים כאשר נפקדת הגר, מתחילה היא לזלזל ולהקל ראש בשרה גבירתה חשוכת הבנים. כתוצאה מכך מקשיחה שרה את יחסה כלפיה, ובאישור אברהם נוהגת היא בה כטוב בעיניה ומעמיסה עליה מטלות רבות ועבודות קשות ללא נשוא, עד אשר בורחת הגר מן הבית.

בהיות הגר במדבר בקרבת המעיין, מתגלה אליה מלאך האלוקים ואומר 'עליך לחזור אל בית אברהם ולקבל עליך את מרות שרה גבירתך'. המלאך מבטיחה כי בנה שיוולד לה ירבה זרעו ככוכבי השמים, ומוסיף ואומר כי בנה זה יהיה "פרא אדם – ידו בכל ויד כל בו". אזי מורה הוא לה לקרוא את שמו ישמעאל, כי שמע ה' את בכיה וראה בעלבונה ומצוקתה.

אברהם בן 86 שנה כשיוולדת לו הגר את בנה, וברוח קודשו קורא גם הוא את שמו ישמעאל.

מצות המילה ולידת יצחק

בחלוף השנים, שוב מתגלה הקב"ה לאברהם בן התשעים ותשע ומצווהו למול עצמו [ומכאן מצות המילה לדורות,

וסביבתה. ארבעה מלכים ובראשם כדרלעומר מלך עילם נלחמים בעמק השידים נגד חמישה מלכים מאזור הנגב (ובהם מלך סדום), שמרדו לפרוק עולו של כדרלעומר מעליהם. צבא כדרלעומר מביס את גייסות חמשת המלכים המורדים ובין הנלקחים בשבי נמצא גם לוט, אחיינו של אברהם. בשמעו זאת, יוצא מיד אברהם להצילו. הוא יוצא בראש 318 אנשים חמושים ונלחם במלכים בסביבות דמשק ומשחרר מידיהם את לוט ורכושו ואת יתר השבויים.

מלכי צדק מלך שלם יוצא עם לחם ויין לקראת אברהם השב מן המלחמה ומברכו. ובהיותו כהן לאלוקים מעניק לו אברהם מעשר מכל רכושו וכן מהשלל שנפל לידיו בנצחוננו בקרב. בינתיים יוצא לקראת אברהם גם מלך סדום. הוא מוכן לוותר על רכושו שנבזז ע"י צבא כדרלעומר, וכל מבוקשו מאברהם הוא רק שיוחזרו בני עירו שנפלו בשבי. אברהם נשבע כי יתן לו את כל השלל שברשותו מבלי להשאיר לעצמו דבר, מלבד חלקם של ענר, אשכול וממרא שנלחמו לצידו.

'ברית בין הבתרים'

הקב"ה נגלה לאברהם ומבטיחו כי ישמור עליו וגם יעניק לו שכר רב בגין צדקותו. אברהם שואל את הקב"ה מה יועיל לו שכר ונכסים בעודו חשוך בנים? ה' מודיעו כי יוולד לו בן ומוסיף ומצווהו להביט בכוכבים. אזי מבטיחו האלוקים שכשם שאי אפשר למנותם כך לא יהיה ניתן למנות את צאצאיו הרבים שיצאו מבנו יורשו.

לחיזוק הבטחתו לאברהם כי זרעו יירש את הארץ, כורת ה' עמו ברית. במצוותו לוקח אברהם שלושה עגלים, שלוש עיזים, שלושה אילים, תור וגוזל יונים ומבתרם לשני חלקים. עם שקיעת השמש מתגלה אליו האלוקים ואברהם עובר בין הבתרים (טקס שהיה נהוג באותם ימים לכריתת ברית נצח בין העוברים בתווך בין שני חצאי דבר

למרות פליאת אברהם - הכיצד בגילם המופלג יביאו הוא ואשתו בן לעולם - יולדת שרה בן לאברהם. ה' מודיעם כי ייקרא שמו 'צחק' מלשון צחוק ושמחה, וכי עליו ועל זרעו חלים דברי השבועה וההבטחה האלוקית לאברהם אבינו ב'ברית בין הבתרים'. ואילו אודות ישמעאל, אומר ה', אשר גם זרעו ירבה במאד מאד, ושנים עשר נשיאים יצאו ממנו ויהיה לגוי גדול. לאחר מכן מקיים אברהם אבינו את ציווי ה' ומל את עצמו וגם את בנו ישמעאל (בן ה-13) וכן את כל בני ביתו ועבדיו הזכרים.

לכל זכר (בן שמונה ימים) מצאצאיו]. ה' מבטיחו כי יהיה "אב המון גויים". וכרמז לדבר מוסיף ה' לשמו את האות ה', אשר מעתה לא ייקרא עוד אברם כי אם 'אברהם'. אלוקים חוזר ומבטיחו כי מצאצאיו יצאו עמים ומלכים וכי בני בניו ישלטו על עמים ומלכיהם והם יירשו את הארץ המובטחת. גם שרי תיקרא מעתה בשם 'שרה' (במשמעות שררה - ששרה היא לרבים) ולא 'שרי' כפי שנקראה עד כה (ששרה היתה עד כה רק על ביתה פנימה). ה' מברך גם את שרה כי תלד בן שממנו יצאו עמים רבים ומלכים גדולים. ואכן,

The screenshot shows the Tanya website interface. At the top, there's a navigation bar with menu items like 'בית', 'תורה', 'חיים', 'אמונה', 'עבודת ה', 'תשובה', 'מחשבות', 'שאלות ותשובות', 'אודות', 'תפילות', 'תפילות', 'תפילות'. Below that is a main video player area with a thumbnail of a man with a beard and a play button. To the right of the video player is a calendar for the month of Tishrei 2018. Below the video player is a grid of video thumbnails with titles in Hebrew, such as 'אבות השרית - חלק 3', 'אבות השרית - חלק 4', 'אבות השרית - חלק 5', 'אבות השרית - חלק 1', 'אבות השרית - חלק 2', 'אבות השרית - חלק 3', 'אבות השרית - חלק 4', 'אבות השרית - חלק 5'. There is also a QR code and a search bar.

התחדשנו!

בוטאו לבקר
באתר המשודרג

Www.tanyaor.com

שיחה אישית
ולימוד מעמיק
עם בעל התניא

הדרך שלך להכיר את עצמך

הרב אליהו דסלר:

"הרב שניידר ז"ל מלונדון היה תמיד מספר על לימוד ה'תניא' של הרב דסלר, שבעת יגיעתו בלימוד זה, היה כורך סמרטוט לח על מצחו, מרוב המאמץ העיוני".

הגאון רבי אברהם יצחק הכהן קוק:

"גדול ונשגב הוא הלימוד במקצוע החב"ד". "נמשכתי לעיין בהם עוד בילדותי".

(אגרות הראי"ה)

הרב ירום אברגיל:

"אף על פי שיש ש"ס ויש פוסקים ויש קבלה - כל זה הוא הרכוש, אבל היהלום שבכתר זה רק החסידות של בעל התניא."

(הרב ירום אברגיל בהקדמה לספרו בצר ירום)

בוודאי שמעת על ספר התניא
זו ההזדמנות שלך להעמיק בספר.

סדנא יחודית מרוכזת בת 11 מפגשים מתומצתים עם
הרב יאיר כלב - כלים לחינוך עצמי על פי התניא.
- השיעורים שזורים בניגוני חב"ד עתיקים בליווי גיטרה -

**הסדנא תתקיים בימי רביעי בשעה 20:30
באולם בית כנסת היכל יעקב רחוב ריינס 17 ירושלים**
אחת לשבועיים מפגש פתיחה
בח' מר חשוון 9/11/16 מסיימים ב' ניסן 29.3.17

אם גיבולא אמתן לרא

רישום מומלץ אך לא חובה

לקבלת סילבוס נושאים מפורט:

tanya71097@gmail.com • 052-682-3799

מקומות לגברים ונשים בהפרדה מלאה • מחיר 10 ש"ח • לבני ישיבות וסטודנטים ללא תשלום

חסידות על הפרשה לך-לך

דמעות של שמחה פרשת לך לך

אדמו"ר הריי"צ סיפר:

בהיותי ילד נכנסתי פעם בשבת פרשת לך לך, בבוקר לפני התפילה, לחדר אבי (הרבי הרש"ב), ומצאתי 'עובר' על פרשת השבוע ('שניים מקרא ואחד תרגום'). הוא היה שרוי במצב רוח מרומם ובה בשעה זלגו מעיניו דמעות. עמדתי נרעש, בלא שיכולתי להבין כיצד אפשרי מצב רוח מרומם יחד עם דמעות, אך לא העזתי לשאלו על כך. רק במוצאי שבת, כשנכנסתי כדרכי לאבי, אזרתי עוז ושאלתיו לפשר הדבר.

אבא ענה: אלה דמעות של שמחה. ומיד הוסיף והסביר: רבינו הזקן אמר ש'צריכים לחיות עם הזמן', זאת אומרת שיש לחיות עם פרשת השבוע ועם פרשת היום של השבוע. פרשת בראשית היא פרשה שמחה בעיקרה – הקב"ה ברא את העולמות והנבראים, והיה שבע רצון, כפי שנאמר "וירא אלוקים כי טוב"; אולם סוף הפרשה אינו נעים כל כך.

פרשת נח, פרשת המבול, היא פרשה עצובה; אבל סוף הפרשה שמח – במזל טוב נולד אברהם אבינו! פרשת לך לך היא פרשה של שמחה אמיתית. בכל יום

ויום מהשבוע חיים עם אברהם אבינו – הראשון שמסר את נפשו לפרסם אלוקות בעולם, ומסירות נפש זו על התורה ומצוותיה הנחיל אברהם אבינו בירושה לכלל ישראל.

(ספר-השיחות 'תש"ב)

לך אל עצמיותך

"לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך"

על האדם ללכת אל עצמו, אל שורשו ואל מציאותו האמיתית. זאת על ידי שיצא מהענינים הארציים והחומריים, מהדברים הבאים מההרגלים והמידות הטבעיות, ומההשקפות השכליות הלא רצויות.

(לקוטי שיחות)

כל מסעי האדם - בהשגחה פרטית "הלוך ונסוע הנגבה"

מאז שאמר הקב"ה לאברהם "לך לך מארצך" ואברהם נסע "הלוך ונסוע הנגבה", התחיל סוד הבירורים. האדם הולך למסעיו על פי גזרת ההשגחה העליונה, למקום שהניצוצות הצריכים להתברר על ידו מחכים לגאולתם.

(הרבי הרש"ב מליובאוויטש)

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר הנא

עודה ראשונה לנפש

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות

שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
17:20	16:06	י-ם
17:21	16:21	ת"א
17:19	16:11	חיפה
17:23	16:25	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון